WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (siódma izba)

z dnia 30 września 2009 r.*

W sprawie T-341/07

José Maria Sison, zamieszkały w Utrechcie (Niderlandy), reprezentowany przez adwokatów J. Fermona, A. Comte'a, H. Schultza, D. Gürsesa oraz W. Kalecka,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez M. Bishopa oraz E. Finnegan, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez S. Behzadi Spencer oraz I. Rao, działające w charakterze pełnomocników,

przez

Królestwo Niderlandów, reprezentowane przez C. Wissels, M. de Mol, M. Noort oraz Y. de Vries, działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez P. Aalta oraz S. Boelaert, działających w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

mającej początkowo za przedmiot, po pierwsze, skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE (Dz.U. L 169, s. 58), a po drugie, skargę o odszkodowanie,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (siódma izba),

w składzie: N.J. Forwood (sprawozdawca), prezes, D. Šváby i E. Moavero Milanesi, sędziowie,

sekretarz: C. Kantza, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 30 kwietnia 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Pierwotne okoliczności poprzedzające wniesienie skargi zostały przedstawione w wyroku Sądu z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-47/03 (niepublikowanym w Zbiorze, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie Sison"), w szczególności w pkt 46–70, w których opisane zostały postępowania administracyjne i sądowe dotyczące skarżącego, José Marii Sisona, toczące się w Niderlandach, w których zapadły wyroki Raad van State (rady państwa Niderlandów) z dnia 17 grudnia 1992 r. (zwany dalej „wyrokiem Raad van State z 1992 r.") i z dnia 21 lutego 1995 r. (zwany dalej „wyrokiem Raad van State z 1995 r."), jak również orzeczenie arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (sądu okręgowego w Hadze, zwanego dalej „rechtbank"), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (wydział prawa administracyjnego, izba jednolitego stosowania prawa, sprawy dotyczące cudzoziemców) z dnia 11 września 1997 r. (zwane dalej „orzeczeniem rechtbank").

2 Wyrokiem w sprawie Sison Sąd stwierdził nieważność decyzji Rady 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. wykonującej art. 2 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylającej decyzję 2005/930/WE (Dz.U. L 144, s. 21) w części dotyczącej skarżącego z tego powodu, że decyzja nie miała uzasadnienia, została wydana w postępowaniu, w którym prawa do obrony skarżącego nie były przestrzegane i sam Sąd nie był w stanie dokonać kontroli zgodności z prawem tej decyzji (zob. wyrok w sprawie Sison, pkt 226).

3 W okresie po przeprowadzeniu rozprawy w sprawie Sison, która odbyła się w dniu 30 maja 2006 r., lecz przed ogłoszeniem wyroku, Rada Unii Europejskiej wydała decyzję 2007/445/WE dnia 28 czerwca 2007 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE (Dz.U L 169, s. 58). Decyzją tą Rada pozostawiła nazwisko skarżącego w wykazie znajdującym się w załączniku do rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu [Dz.U. L 344, s. 70, sprostowanie Dz.U. 2007, L 164, s. 36 (FR)] (zwanym dalej „spornym wykazem").

4 Przed wydaniem decyzji Rada poinformowała skarżącego pismem z dnia 23 kwietnia 2007 r., że jej zdaniem przyczyny umieszczenia skarżącego w spornym wykazie są wciąż aktualne i w konsekwencji Rada ma zamiar utrzymać nazwisko skarżącego w tym wykazie. Do pisma zostało załączone uzasadnienie, na które powołuje się Rada. Skarżący został ponadto poinformowany, że w terminie jednego miesiąca ma prawo przedstawienia Radzie swoich uwag na temat planowanego utrzymania jego nazwiska w wykazie i uzasadnienia tej decyzji, a także wszelkich dowodów na poparcie swojego stanowiska.

5 W uzasadnieniu załączonym do tego pisma Rada wskazała:

„SISON, José Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma, przywódca Komunistycznej Partii Filipin, w tym NPA) ur. 8.2.1939 w Cabugao, Filipiny

José Maria Sison jest założycielem Komunistycznej Partii Filipin, w tym Nowej Armii Ludowej (NPA) (Filipiny), która figuruje w wykazie osób, grup i podmiotów uczestniczących w aktach terrorystycznych w rozumieniu art. 1 ust. 2 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB. Wielokrotnie występował w obronie użycia przemocy dla potrzeb realizacji celów politycznych oraz powierzono mu kierowanie NPA, grupą odpowiedzialną za pewną liczbę ataków terrorystycznych na Filipinach. Czyny te wchodzą w zakres zastosowania art. 1 ust. 3 [ppkt] (iii), […] [lit.] i) i j) wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB (zwanego dalej „wspólnym stanowiskiem") i zostały popełnione umyślnie w rozumieniu art. 1 ust. 3 [ppkt] (iii) wspólnego stanowiska.

W dniu 11 września 1997 r. [rechtbank] potwierdził (…) [wyrok Raad van State z 1995 r.]. Wydział administracyjny Raad van State stwierdził, że słusznie odmówiono nadania skarżącemu statusu osoby ubiegającej się o azyl, ponieważ został przedstawiony dowód, że dowodził (lub usiłował dowodzić) zbrojnym ramieniem KPF — NPA, odpowiedzialną za pewną liczbę ataków terrorystycznych na Filipinach — i ponieważ okazało się, że utrzymywał kontakty z organizacjami terrorystycznymi na całym świecie.

Minister spraw zagranicznych i minister finansów [Niderlandów] zdecydowali, w drodze zarządzenia („regeling") nr DJZ/BR/749-02 z dnia 13 sierpnia 2002 r. (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), opublikowanego w niderlandzkim dzienniku urzędowym w dniu 13 sierpnia 2002 r., o zamrożeniu wszystkich aktywów José Marii Sisona oraz Komunistycznej Partii Filipin, w tym Nowej Armii Ludowej (NPA).

Rząd amerykański określił José Marię Sisona jako „Specially Designated Global Terrorist" (specjalnie określony jako globalny terrorysta) zgodnie z US Executive Order 13224. Zgodnie z prawem amerykańskim decyzja ta podlega zaskarżeniu.

Decyzje dotyczące José Marii Sisona zostały więc wydane przez właściwe władze w rozumieniu art. 1 pkt 4 wspólnego stanowiska.

Rada jest przekonana, że powody umieszczenia nazwiska José Marii Sisona w wykazie osób i podmiotów, do których stosują się środki z art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2580/2001, pozostają aktualne".

6 Pismem z dnia 22 maja 2007 r. skarżący przedstawił Radzie swoje uwagi. Podniósł między innymi, że ani wyrok Raad van State z 1995 r., ani orzeczenie rechtbank nie spełniały przesłanek wymaganych przez obowiązujące prawo wspólnotowe, aby móc służyć jako podstawa decyzji o zamrożeniu funduszy. Zwrócił się również do Rady, po pierwsze, o umożliwienie mu bycia wysłuchanym przed wydaniem nowej decyzji o zamrożeniu funduszy i po drugie, o przesłanie odpisu jego uwag przedłożonych na piśmie i wszystkich dokumentów procesowych w sprawie T-47/03 wszystkim państwom członkowskim.

7 Decyzja 2007/445 została doręczona skarżącemu przy piśmie Rady z dnia 29 czerwca 2007 r. Do pisma dołączono uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pisma z dnia 23 kwietnia 2007 r.

8 Decyzją 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2007/445/WE (Dz.U. L 340, s. 100) Rada ustaliła nowy wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie to rozporządzenie. Nazwisko skarżącego oraz nazwa Nowej Armii Ludowej (NPA) zostały powtórzone w tej decyzji przy użyciu takich samych sformułowań, jakie były zawarte w decyzji 2007/445.

9 Decyzja 2007/868 została doręczona skarżącemu przy piśmie Rady z dnia 3 stycznia 2008 r. Do pisma dołączono uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pisma z dnia 23 kwietnia 2007 i 29 czerwca 2007 r.

10 Decyzją 2008/343/WE z dnia 29 kwietnia 2008 r. zmieniającą decyzję 2007/868 (Dz.U. L 116, s. 25) Rada pozostawiła nazwisko skarżącego w spornym wykazie, zmieniając jednak rubryki w załączniku do decyzji 2007/868 dotyczące jego osoby oraz Komunistycznej Partii Filipin (KPF).

11 Zgodnie z art. 1 decyzji 2008/343:

„Wpis dotyczący SISONA, José Marii (alias Armando Liwanag, alias Joma), w załączniku do decyzji Rady 2007/868/WE otrzymuje brzmienie:

»SISON, José Maria (alias Armando Liwanag, alias Joma), ur. 8.2.1939 w Cabugao (Filipiny) — osoba odgrywająca wiodącą rolę w Komunistycznej Partii Filipin, w tym NPA«”.

12 Zgodnie z art. 2 decyzji 2008/343:

„Wpis dotyczący Komunistycznej Partii Filipin w załączniku do decyzji Rady 2007/868/WE otrzymuje brzmienie:

»Komunistyczna Partia Filipin, w tym Nowa Armia Ludowa — NPA, Filipiny, powiązana z José Marią SISONEM (alias Armando Liwanag, alias Joma, osoba odgrywająca wiodącą rolę w Komunistycznej Partii Filipin, w tym NPA)«”.

13 Przed wydaniem decyzji Rada poinformowała skarżącego pismem z dnia 23 kwietnia 2007 r., że jej zdaniem przyczyny umieszczenia skarżącego w spornym wykazie są wciąż aktualne i w konsekwencji ma ona zamiar pozostawić nazwisko skarżącego w tym wykazie. Z jednej strony Rada powołała się na uzasadnienie doręczone skarżącemu pismem z dnia 3 stycznia 2008 r., z drugiej strony wskazała, że uzyskała nowe informacje dotyczące decyzji właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93) i te właśnie informacje skłoniły ją do zmiany uzasadnienia. Do pisma dołączono uaktualnione uzasadnienie, na które powoływała się Rada. Skarżący został ponadto poinformowany, że w terminie jednego miesiąca ma prawo przedstawienia Radzie swoich uwag na temat planowanego utrzymania jego nazwiska w wykazie i uzasadnienia tej decyzji, a także wszelkich dowodów na poparcie swojego stanowiska.

14 W uzasadnieniu dołączonym do pisma z dnia 25 lutego 2008 r. zasadniczo powtórzone zostało uzasadnienie wcześniej doręczone skarżącemu. Dodatkowo Rada wskazała:

„[Rechtbank] stwierdził w wyroku z dnia 13 września 2007 r. (LJN:BB3484), że liczne poszlaki wskazują na związki José Marii Sisona z Komitem Centralnym (KC) KPF i jej zbrojnym ramieniem — NPA. [Rechtbank] doszedł również do wniosku, że istnieją poszlaki wskazujące na to, że José Maria Sison nadal odgrywa znaczącą rolę w nielegalnej działalności KPF i NPA.

W wyniku postępowania odwoławczego sąd apelacyjny w Hadze stwierdził w wyroku z dnia 3 października 2007 r. (LJN:BB4662), że akta zawierają liczne poszlaki wskazujące na to, że przez wiele lat spędzonych na wygnaniu José Maria Sison nadal odgrywał znaczącą rolę w KPF, jako przywódca lub w inny sposób".

15 Pismem z dnia 24 marca 2008 r. skarżący przedłożył Radzie swoje uwagi. Powtarzając argumenty już w przeszłości wysuwane przeciwko Radzie, podniósł w szczególności, że

ani wyrok rechtbank, ani wyrok sądu apelacyjnego w Hadze nie spełniają przesłanek wymaganych przez obowiązujące prawo wspólnotowe, aby móc służyć jako podstawa decyzji o zamrożeniu funduszy.

16 Decyzja 2008/343 została doręczona skarżącemu przy piśmie Rady z dnia 29 kwietnia 2008 r. Do pisma dołączono uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pisma z dnia 25 lutego 2008 r.

17 Decyzją 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 uchylającą decyzję 2007/868/WE (Dz.U. L 188, s. 21) Rada ustaliła nowy, zaktualizowany wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie to rozporządzenie. Nazwisko skarżącego oraz nazwa NPA zostały powtórzone w tej decyzji przy użyciu takich samych sformułowań, jakie były zawarte w załączniku do decyzji 2007/868 w brzmieniu zmienionym decyzją 2008/343.

18 Decyzja 2008/583 została doręczona skarżącemu przy piśmie Rady z dnia 15 lipca 2008 r. Do pisma dołączono uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pisma z dnia 25 lutego i 29 kwietnia 2008 r.

19 Decyzją 2009/62/WE z dnia 26 stycznia 2009 r. wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2008/583/WE (Dz.U. L 23, s. 25) Rada ustaliła nowy, zaktualizowany wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie to rozporządzenie. Nazwisko skarżącego oraz nazwa NPA zostały powtórzone w tej decyzji przy użyciu takich samych sformułowań, jakie były zawarte w załączniku do decyzji 2007/868 w brzmieniu zmienionym decyzją 2008/343.

20 Decyzja 2009/62 została doręczona skarżącemu przy piśmie Rady z dnia 27 stycznia 2009 r. Do pisma dołączono uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pism z dnia 25 lutego, 29 kwietnia i 15 lipca 2008 r.

21 W rozporządzeniu (WE) nr 501/2009 z dnia 15 czerwca 2009 r. wykonującym art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylającym decyzję 2009/62/WE (Dz.U. L 151, s. 14) Rada ustaliła nowy, zaktualizowany wykaz osób, grup i podmiotów, do których ma zastosowanie rozporządzenie 2580/2001. Nazwisko skarżącego oraz nazwa NPA zostały powtórzone w tej decyzji przy użyciu takich samych sformułowań, jakie były zawarte w załączniku do decyzji 2009/62.

22 O rozporządzeniu nr 501/2009 skarżący został powiadomiony pismem Rady z dnia 16 czerwca 2009 r. Do pisma dołączono uzasadnienie identyczne z uzasadnieniem dołączonym do pisma z dnia 27 stycznia 2009 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 września 2007 r. skarżący wniósł niniejszą skargę. Początkowo miała ona za przedmiot, po pierwsze, skargę o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/445/WE na podstawie art. 230 WE, a po drugie, skargę o odszkodowanie na podstawie art. 235 i 288 WE.

24 Odrębnym pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu tego samego dnia, skarżący wniósł również o rozpoznanie skargi przez Sąd w trybie przyspieszonym, na podstawie art. 76a regulaminu Sądu. Rada przedstawiła swoje uwagi w tej kwestii w dniu 28 września 2007 r.

25 Przed rozstrzygnięciem wniosku Sąd (siódma izba) w dniu 11 października 2007 r. postanowił wezwać pełnomocników stron na posiedzenie nieoficjalne w obecności sędziego sprawozdawcy zgodnie z art. 64 regulaminu Sądu. Takie posiedzenie odbyło się w dniu 11 listopada 2007 r.

26 W dniu 13 listopada 2007 r. Sąd (siódma izba) postanowił rozpoznać skargę w trybie przyspieszonym, pod warunkiem że skarżący w okresie siedmiu dni przedstawi skróconą wersję skargi, a także wykaz załączników, które jako jedyne zostaną uwzględnione zgodnie z projektem sporządzonym przez skarżącego dla potrzeb posiedzenia nieoficjalnego i zgodnie z Praktycznymi wskazówkami dla stron (Dz.U. 2007, L 232, s. 7). Skarżący spełnił ten warunek.

27 Na wniosek stron prezes siódmej izby Sądu postanowieniem z dnia 13 listopada 2007 r. zawiesił postępowanie w części dotyczącej żądania odszkodowania na podstawie art. 235 WE i 288 WE do czasu ogłoszenia wyroku w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE.

28 W skróconej wersji skargi, złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 19 listopada 2007 r., skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji 2007/445, a dokładniej pkt 1.33 i 2.7 załącznika do tej decyzji, w zakresie w jakim te przepisy dotyczą skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

29 W odpowiedzi na skargę, złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 5 grudnia 2007 r., Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

30 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 24 stycznia 2008 r. skarżący zwrócił się o możliwość zmiany przedstawionych żądań, zarzutów i argumentów w taki sposób, żeby dotyczyły decyzji 2007/868. W piśmie tym wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zmiana ta jest dopuszczalna, oraz uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności skierowana jest przeciwko decyzji 2007/868;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/868, a dokładniej nieważności pkt 1.33 i 2.7 załącznika do tej decyzji, w zakresie w jakim te przepisy dotyczą skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

31 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 15 lutego 2008 r. Rada wyraziła zgodę na tę zmianę.

32 Postanowieniami z dnia 12 lutego i 22 kwietnia 2008 r., po wysłuchaniu stron, prezes siódmej izby dopuścił do sprawy Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Królestwo Niderlandów i Komisję Wspólnot Europejskich w charakterze interwenientów popierających żądania Rady.

33 Pismem z dnia 7 maja 2008 r. Rada złożyła w sekretariacie Sądu odpis decyzji 2008/343, pisma, przy którym doręczyła decyzję skarżącemu, oraz nowe uzasadnienie dołączone do tego pisma. Dokumenty te zostały dołączone do akt sprawy.

34 W odpowiedzi skarżący złożył swoje uwagi w sekretariacie Sądu w dniu 11 czerwca 2008 r.

35 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 lipca 2008 r. skarżący zwrócił się o możliwość zmiany przedstawionych żądań, zarzutów i argumentów w taki sposób, żeby dotyczyły decyzji 2008/343. W piśmie tym wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zmiana ta jest dopuszczalna, oraz uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności skierowana jest przeciwko decyzji 2008/343;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2008/343, a w szczególności nieważności jej art. 1, a także art. 2 w zakresie w jakim ten przepis wymienia nazwisko skarżącego;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/868, a w szczególności nieważności pkt 1.33 i 2.7 załącznika do niej w zakresie w jakim te przepisy dotyczą skarżącego;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/445, zgodnie z początkowymi żądaniami;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

36 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2008 r. Rada wyraziła zgodę na tę zmianę i ustosunkowała się do argumentów zawartych w piśmie.

37 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 września 2008 r. skarżący zwrócił się o możliwość zmiany przedstawionych żądań, zarzutów i argumentów w taki sposób, żeby dotyczyły decyzji 2008/583. W piśmie tym wnosi do Sądu:

— stwierdzenie, że zmiana ta jest dopuszczalna, oraz uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności skierowana jest przeciwko decyzji 2008/583;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2008/583, a w szczególności nieważności pkt 1.26 i 2.7 załącznika do tej decyzji w zakresie w jakim te przepisy dotyczą skarżącego;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/445, 2007/868 i 2008/343, zgodnie z wcześniejszymi żądaniami;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

38 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 10 października 2008 r. Rada wyraziła zgodę na tę zmianę.

39 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 lutego 2009 r. skarżący zwrócił się o możliwość zmiany przedstawionych żądań, zarzutów i argumentów w taki sposób, żeby dotyczyły decyzji 2009/62. W piśmie tym wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zmiana ta jest dopuszczalna, oraz uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności skierowana jest przeciwko decyzji 2009/62;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2009/62, a w szczególności nieważności pkt 1.26 i 2.7 załącznika do tej decyzji w zakresie w jakim te przepisy dotyczą skarżącego;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/445, 2007/868, 2008/343 i 2008/583, zgodnie z wcześniejszymi żądaniami;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

40 W uwagach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 18 marca 2009 r. Rada wyraziła zgodę na tę zmianę.

41 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (siódma izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

42 Na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2009 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu, z wyjątkiem Zjednoczonego Królestwa, które usprawiedliwiło swoją nieobecność.

43 Na rozprawie Sąd wezwał skarżącego do przedłożenia w terminie 7 dni dokumentu dołączonego już do sprawy T-27/03, na który ponownie powołał się jego pełnomocnik w niniejszej sprawie, tj. oświadczenia wydanego w odpowiedzi na interpelację parlamentarną przez ówczesnego ministra spraw zagranicznych, J. De Hoopa Scheffera, w dniu 8 października 2002 r., a dotyczącego działalności KPF, NPA oraz skarżącego na terenie Niderlandów.

44 Skarżący wykonał polecenie Sądu, który wezwał pozostałe strony do złożenia uwag na piśmie w przedmiocie tego dokumentu w terminie 7 dni. Po upływie tego terminu procedura ustna została zamknięta.

45 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 28 czerwca 2009 r. skarżący zwrócił się do Sądu o otwarcie procedury ustnej na nowo w celu zarządzenia środka organizacji postępowania umożliwiającego mu zmianę żądań, zarzutów i argumentów w związku z wydaniem rozporządzenia nr 501/2009. W piśmie tym wnosi on do Sądu o:

— stwierdzenie, że zmiana ta jest dopuszczalna, oraz uznanie, że skarga o stwierdzenie nieważności skierowana jest przeciwko rozporządzeniu nr 501/2009;

— stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia nr 501/2009, a w szczególności nieważności pkt 1.24 i 2.7 załącznika do tego rozporządzenia w zakresie w jakim te przepisy dotyczą skarżącego;

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 i 2009/62, zgodnie z wcześniejszymi żądaniami;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

46 Postanowieniem z dnia 8 lipca 2009 r. Sąd (siódma izba) postanowił zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo zgodnie z art. 62 regulaminu Sądu. Pismem z dnia 10 lipca 2009 r. sekretarz wezwał pozostałe strony do zajęcia stanowiska w przedmiocie wniosku o zarządzenie środków organizacji postępowania określonych w dokumencie, o którym mowa w pkt 45 powyżej. Po wysłuchaniu stron Sąd odroczył wydanie postanowienia w przedmiocie tego wniosku i postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2009 r. ponownie zamknął procedurę ustną.

W przedmiocie procesowych skutków uchylenia w trakcie postępowania zaskarżonego aktu i zastąpienia go nowymi aktami prawnymi

47 Jak wynika z powyższego opisu, po wniesieniu skargi decyzja 2007/445 została uchylona i zastąpiona początkowo decyzją 2007/868, następnie decyzją 2008/343, następnie decyzją 2008/583, następnie decyzją 2009/62 i wreszcie rozporządzeniem nr 501/2009. Skarżący składał kolejne wnioski o umożliwienie mu zmiany początkowych żądań, tak aby skarga dotyczyła stwierdzenia nieważności tych czterech decyzji i rozporządzenia w części go dotyczącej. Ponadto podtrzymywał żądania stwierdzenia nieważności poprzednich, uchylonych aktów prawnych, i w tej kwestii podnosił, powołując się na wyrok Sądu z dnia 3 kwietnia 2008 r. w sprawie T-229/02 PKK przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-539, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo, że nadal

ma interes w uzyskaniu stwierdzenia nieważności wszystkich aktów, w których jego nazwisko zostało zamieszczone lub utrzymane w spornym wykazie, mimo ich uchylenia.

48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z zakresu skarg na kolejne środki w postaci zamrożenia funduszy przyjmowane na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 (zob. wyrok Sądu z dnia 23 października 2008 r. w sprawie T-256/07 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie, zwany dalej „wyrokiem w sprawie PMOI I" Zb.Orz. s. II-3019, pkt 45–48 i przytoczone tam orzecznictwo) wnioski te należy uwzględnić.

49 W niniejszej sprawie należy zatem uznać, że skarga zmierza także, na dzień zamknięcia procedury ustnej, do stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 i 2009/62, jak również rozporządzenia nr 501/2009, w części dotyczącej skarżącego i pozwolenia stronom na ponowne sformułowanie żądań, zarzutów i argumentów w świetle tych nowych okoliczności, co oznacza prawo stron do przedstawienia uzupełniających żądań, zarzutów i argumentów (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie T-228/02 Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4665, zwany dalej „wyrokiem w sprawie OMPI", pkt 30).

50 Z uwagi na to, że powody przytoczone przez Radę dla uzasadnienia decyzji 2008/343, 2008/583 i 2009/62 oraz rozporządzenia nr 501/2009 zostały uzupełnione w porównaniu z powodami przytoczonymi dla uzasadnienia decyzji 2007/445 i 2007/868, a skarżący w konsekwencji zmienił argumentację na poparcie żądań stwierdzenia nieważności tych decyzji, staną się one przedmiotem odrębnej analizy w dalszej części niniejszego wyroku.

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445 i 2007/868

51 Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji 2007/445 skarżący przytacza w ramach niniejszego postępowania przyspieszonego zasadniczo cztery zarzuty. Pierwszy z nich dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie. Drugi dotyczy naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Trzeci zarzut dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, natomiast czwarty — naruszenia ogólnych zasad prawa wspólnotowego oraz praw podstawowych.

52 Skarżący uważa ponadto, że te zarzuty oraz leżące u ich podstaw argumenty przemawiają także — mutatis mutandis — za uchyleniem decyzji 2007/868.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie

Argumenty stron

53 Skarżący uważa, że uzasadnienie dołączone do pism Rady z dnia 23 kwietnia i 29 czerwca 2007 r. nie spełnia wymogów uzasadnienia zawartych w art. 253 WE i sprecyzowanych w orzecznictwie.

54 W pierwszej kolejności, zdaniem skarżącego, Rada nie ustosunkowała się do szczegółowych uwag przekazanych jej przez niego w dniu 22 maja 2007 r., a nawet o nich nie wspomniała, co wskazuje na to, że ich nie rozważała.

55 W drugiej kolejności podnosi on, że uzasadnienie załączone do pisma przewodniego jest całkowicie błędne, a zatem nie można uznać go za zgodne z prawem. Po pierwsze, uzasadnienie opiera się na pewnej liczbie twierdzeń dotyczących stanu faktycznego, które nie zostały udowodnione i są nieprawdziwe (zob. w tej kwestii pkt 73 poniżej). Po drugie, Rada nieprawidłowo jego zdaniem zinterpretowała wyrok Raad van State z 1995 r. oraz orzeczenie rechtbank (zob. w tej kwestii pkt 75–78 poniżej). Po trzecie, żadne z czterech przytoczonych przez Radę w celu uzasadnienia decyzji 2007/445 rozstrzygnięć władz krajowych nie spełnia w opinii skarżącego kryteriów z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 (zob. w tej kwestii pkt 74, 79, 80 poniżej).

56 W trzeciej kolejności skarżący podnosi, że uzasadnienie załączone do pisma przewodniego nie jest „szczegółowe i konkretne" w rozumieniu wyroku w sprawie Sison (pkt 198, 217). Po pierwsze, Rada ograniczyła się jego zdaniem do ogólnych uwag. Po drugie, nie wyjaśniła, dlaczego dziesięć lat po orzeczeniu rechtbank i dwanaście lat po wyroku Raad van State z 1995 r. zamrożenie funduszy skarżącego było nadal uzasadnione. Po trzecie, Rada nie wyjaśniła, w jaki konkretnie sposób zamrożenie funduszy skarżącego mogłoby przyczynić się do walki z terroryzmem. Nie przedstawiła ona żadnego dowodu, by racjonalnie wykazać, że skarżący mógłby wykorzystać swoje fundusze w celu popełniania lub ułatwiania aktów terrorystycznych w przyszłości.

57 Rada, która odsyła także do argumentów zawartych w odpowiedzi na zarzut drugi (pkt 82–85 poniżej), uważa, że dopełniła wymogu uzasadnienia decyzji o zamrożeniu funduszy zgodnie ze wskazówkami zawartymi w wyroku w sprawie Sison, udzielając skarżącemu dokładnych informacji wykazujących, że odpowiednie decyzje dotyczące skarżącego zostały wydane przez właściwe władze krajowe w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. W uzasadnieniu dołączonym do pisma przewodniego wskazano również, że Rada jest przekonana, iż powody, które doprowadziły do umieszczenia nazwiska skarżącego w spornym wykazie, są nadal aktualne.

58 Rada twierdzi, że kwestia, czy konieczne jest utrzymanie w mocy środków ograniczających wprowadzonych wobec terrorysty lub organizacji terrorystycznej,

jest zagadnieniem natury politycznej i że decyzja należy do prawodawcy. Powinien on wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności występujące w sprawie, a w szczególności zaangażowanie danej osoby w akty terrorystyczne w przeszłości i jej zamiary na przyszłość. Powinien także rozważyć charakter rozstrzygnięć wydanych przez właściwe władze krajowe. Wszystkie te okoliczności mają zdaniem Rady związek z bezpieczeństwem jednostek, jak również ochroną porządku publicznego, tj. z dziedzinami, w których Radzie przysługuje szeroki zakres uprawnień uznania.

Ocena Sądu

59 Przedmiot gwarancji dotyczącej obowiązku uzasadnienia w kontekście wydania decyzji o zamrożeniu funduszy na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, a także ograniczenia tej gwarancji, które mogą być legalnie nałożone na osoby zainteresowane w takich okolicznościach, zostały zdefiniowane przez Sąd w wyrokach w sprawie OMPI (pkt 138–151) i w sprawie Sison (pkt 185–198).

60 W szczególności z pkt 143–146 i 151 wyroku w sprawie OMPI wynika, że uzasadnienie zarówno decyzji początkowej o zamrożeniu funduszy, jak i decyzji późniejszych, powinno dotyczyć nie tylko przesłanek prawnych stosowania rozporządzenia nr 2580/2001, a w szczególności istnienia decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe, ale również powodów szczególnych i konkretnych, na podstawie których Rada uznała w ramach swoich uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie oceny, że osoba zainteresowana powinna być objęta zamrożeniem funduszy (zob. podobnie wyrok w sprawie PMOI I, pkt 81).

61 Ponadto zarówno z pkt 145 tego wyroku, jak i z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, do którego odsyła także art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, wynika, że o ile późniejsze decyzje o zamrożeniu funduszy powinna poprzedzać „kontrola" sytuacji osoby zainteresowanej, to celem tej kontroli jest upewnienie się, że utrzymanie jej w spornym wykazie „jest dalej uzasadnione", ewentualnie na podstawie nowych danych lub dowodów (zob. również wyrok w sprawie PMOI I, pkt 82).

62 W tej kwestii Sąd jednak sprecyzował, że jeżeli powody późniejszej decyzji o zamrożeniu funduszy są co do zasady takie same jak powody przytoczone przy okazji wydania bezpośrednio wcześniejszej decyzji, zwykła deklaracja w tej sprawie wystarcza, w szczególności gdy osoba zainteresowana jest grupą lub podmiotem (zob. również wyrok w sprawie PMOI I, pkt 82 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 W niniejszej sprawie Sąd stwierdza, że przy wydawaniu zaskarżonych decyzji Rada należycie zastosowała się do zasad wyrażonych w ten sposób w wyrokach w sprawach OMPI, Sison i PMOI I.

64 W uzasadnieniach załączonych do skierowanych do skarżącego pism z dnia 23 kwietnia i 29 czerwca 2007 r. oraz 21 stycznia 2008 r. Rada odniosła do powiązań, jakie jej zdaniem istniały między skarżącym, KPF i NPA oraz powołała się na pewną liczbę aktów przypisywanych skarżącemu lub NPA, które w opinii Rady wchodziły w zakres zastosowania art. 1 ust. 3 ppkt (iii) lit. i) i j) wspólnego stanowiska 2001/931 i zostały popełnione w celach wskazanych w jego art. 1 ust. 3 ppkt (iii). W dalszej części uzasadnienia Rada odniosła się także do wyroku Raad van State z 1995 r., do orzeczenia rechtbank, zarządzenia ministrów spraw zagranicznych oraz finansów Niderlandów DJZ/BR/749-02 z dnia 13 sierpnia 2002 r. (zwanego dalej „Sanctieregeling"), decyzji rządu Stanów Zjednoczonych określającej skarżącego jako „Specially Designated Global Terrorist" zgodnie z zarządzeniem prezydenta (Executive Order) nr 13224, podpisanym przez prezydenta George'a W. Busha w dniu 23 września 2001 r. (zwanym dalej „decyzją amerykańską"), przy czym ta ostatnia decyzja podlegała, jak wskazała Rada, zaskarżeniu na podstawie prawa amerykańskiego. Rada wywiodła stąd, że w stosunku do skarżącego zostały wydane decyzje w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Po wyrażeniu następnie przekonania, że powody ujęcia nazwiska skarżącego w spornym wykazie są nadal aktualne, Rada poinformowała go o swojej decyzji o dalszym stosowaniu wobec niego środków przewidzianych w art. 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 2580/2001.

65 Ponadto należy przyznać, że szeroki zakres uznania przysługujący Radzie w odniesieniu do dowodów, które należy uwzględnić w celu wydania lub utrzymania środków zamrożenia funduszy (wyrok OMPI, pkt 159), obejmuje ocenę zagrożenia, które może

w dalszym ciągu stanowić osoba lub podmiot, która w przeszłości dokonywała aktów terrorystycznych, pomimo zawieszenia działalności terrorystycznej na krótszy lub dłuższy czas (wyrok PMOI I, pkt 112).

66 W tych okolicznościach oraz w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 62 powyżej nie sposób — wbrew twierdzeniom skarżącego — wymagać od Rady, by bardziej szczegółowo wskazała, w jaki konkretnie sposób zamrożenie funduszy skarżącego mogłoby przyczynić się do walki z terroryzmem lub przedstawiła dowody na potwierdzenie, że skarżący mógłby wykorzystać swoje fundusze w celu popełniania lub ułatwiania aktów terrorystycznych w przyszłości.

67 W zakresie w jakim skarżący zarzuca Radzie, że jej uzasadnienie jest całkowicie błędne, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, która odnosi się do materialnej legalności spornego aktu (wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie C-66/02 Włochy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10901, pkt 26; wyroki Sądu: z dnia 5 grudnia 2006 r. w sprawie T-303/02 Westfalen Gassen Nederland przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4567, pkt 72; w sprawie PMOI I, pkt 85). Tak więc zarzutu bezzasadności uzasadnienia nie można badać na etapie kontroli polegającej na sprawdzeniu, czy dochowany został obowiązek ustanowiony w art. 253 WE (ww. wyrok w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 55).

68 Dla omawianego zarzutu ta jego część nie ma zatem znaczenia, nie można więc jej uwzględnić. Zostanie jednak rozważona podczas analizy zarzutu dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, dla której może mieć ona znaczenie (zob. pkt 87 poniżej).

69 W zakresie w jakim skarżący zarzuca Radzie, że nie odniosła się do jego uwag na piśmie, należy przypomnieć, że wprawdzie na podstawie art. 253 WE Rada jest zobowiązana do wskazania okoliczności faktycznych, którymi uzasadnia wydawane przez siebie akty, i ocen prawnych, które doprowadziły do ich wydania, jednak przepis ten nie nakłada na Radę obowiązku ustosunkowywania się do wszystkich okoliczności faktycznych

i prawnych podniesionych przez osoby zainteresowane w trakcie postępowania administracyjnego (zob. wyrok w sprawie PMOI I, pkt 101 i przytoczone tam orzecznictwo).

70 W związku z tym tej części zarzutu również nie można uwzględnić, gdyż nie ma ona dla niego znaczenia. Może jednak mieć znaczenie dla analizy zarzutu dotyczącego naruszenia praw do obrony.

71 Z powyższych rozważań wynika, że zarzucane Radzie naruszenie obowiązku uzasadnienia nie zostało w niniejszej sprawie wykazane, a zatem zarzut pierwszy należy oddalić jako niezasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931

Argumenty stron

72 Skarżący podnosi, że przesłanki prawne określone w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 nie zostały w niniejszej sprawie spełnione.

73 W pierwszej kolejności, zdaniem skarżącego, twierdzenia Rady dotyczące okoliczności faktycznych są błędne i bezpodstawne. Nie stanowią zatem „dokładnych informacji lub elementów akt sprawy" w rozumieniu właściwych przepisów. Po pierwsze, Rada błędnie i bez dowodu utrzymuje, że skarżący i Armando Liwanag to ta sama osoba. Po drugie, Rada błędnie i bez dowodu utrzymuje, że skarżący jest kierującym lub przywódcą „Komunistycznej Partii Filipin, w tym Nowej Armii Ludowej (NPA)". Po trzecie, Rada błędnie i bez dowodu przedstawia skarżącego jako „adwokata przemocy",

mimo jego roli w procesie pokojowym na Filipinach. Po czwarte, Rada błędnie i bez dowodu utrzymuje, że skarżący udzielał NPA instrukcji dotyczących domniemanych ataków terrorystycznych na Filipinach.

74 W drugiej kolejności skarżący twierdzi, że ani Raad van State w 1995 r., ani rechtbank w roku 1997 nie przysługiwała kompetencja do wszczęcia dochodzenia lub postępowania w związku z aktem terrorystycznym. W takim rozumieniu Raad van State i rechtbank, mimo że są władzami sądowniczymi, nie mogą być uważane za „właściwe władze" w rozumieniu obowiązujących przepisów.

75 Ponadto Rada całkowicie błędnie, jego zdaniem, zinterpretowała wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank.

76 Po pierwsze, podnosi on, że rechtbank nie „potwierdził" wyroku Raad van State z 1995 r., skoro zajmował się zupełnie innym zagadnieniem niż Raad van State. Zadaniem Raad van State było ustalenie, czy niderlandzki minister sprawiedliwości mógł zastosować wobec skarżącego postanowienie art. 1F Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r., zmienionej protokołem nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r. (zwanej dalej „konwencją genewską"). Raad van State odpowiedział na to pytanie przecząco i uznał, że skarżącemu przysługuje status uchodźcy na podstawie art. 1A tej konwencji. Zadaniem rechtbank było natomiast ustalenie, czy mimo uznania skarżącego za uchodźcę niderlandzki minister sprawiedliwości mógł zgodnie z prawem odmówić wydania mu zezwolenia na pobyt, powołując się na względy interesu ogólnego. Jedyna kwestia, w której rechtbank „potwierdził" wyrok Raad van State z 1995 r., dotyczyła niemożności stosowania wobec skarżącego art. 1F konwencji genewskiej.

77 Po drugie, skarżący wskazuje, że sądy niderlandzkie w rzeczywistości nie stwierdziły, że „był on odpowiedzialny za pewną liczbę ataków terrorystycznych na Filipinach", gdyż taki problem nigdy nie został im przedstawiony. Rechtbank miał wypowiedzieć się

w kwestii, czy minister sprawiedliwości mógł odmówić wydania skarżącemu zezwolenia na pobyt „z poważnych względów dotyczących interesu ogólnego", a w szczególności z uwagi na „podstawowy interes państwa niderlandzkiego, to jest integralność i wiarygodność Niderlandów, w szczególności w zakresie ich zobowiązań wobec innych państw". Zdaniem skarżącego jest oczywiste, że pojęcie „interes ogólny" nie jest równoważne z pojęciem zawartym w wyrażeniu „popełnić lub ułatwić akt terrorystyczny". Podobnie Raad van State miał wypowiedzieć się w przedmiocie możliwości zastosowania wobec skarżącego art. 1F konwencji genewskiej. Przy tej okazji Raad van State uzał, że dowody przedstawione przez niderlandzkie organy bezpieczeństwa „nie dostarcz[yły] […] podstaw faktycznych wystarczających dla uzasadnienia tezy, że [skarżący] kier[ował] operacjami [terrorystycznymi na Filipinach] i że [był] odpowiedzialny w takim zakresie, by można było uznać, że [skarżący] rzeczywiści popełni[ł] poważne zbrodnie, o których mowa w [art. 1F konwencji genewskiej]".

78 Po trzecie, zdaniem skarżącego, sądy niderlandzkie nie orzekły, że „utrzymywał on kontakty z organizacjami terrorystycznymi na całym świecie". Rechtbank ograniczył się w swoim orzeczeniu do incydentalnego odniesienia się do „poszlak dotyczących osobistych kontaktów skarżącego z przedstawicielami organizacji terrorystycznych". Skarżący zaprzecza, by utrzymywał takie kontakty i podkreśla, że nie miał dostępu do dokumentów niderlandzkich organów bezpieczeństwa, na których rechtbank oparł to spostrzeżenie, co jego zdaniem stanowi naruszenie art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. W każdym razie skarżący twierdzi, że zwykłe kontakty z członkami grupy uważanej przez władze krajowe za terrorystyczną nie stanowią same w sobie udziału w akcie terrorystycznym lub jego ułatwiania w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

79 W trzeciej kolejności, w odniesieniu z jednej strony do Sanctieregeling (zob. wyrok w sprawie Sison, pkt 80), a z drugiej strony do decyzji amerykańskiej (zob. wyrok w sprawie Sison, pkt 79), skarżący wskazuje, że chodzi tu o decyzje organów administracyjnych, a nie władz sądowniczych lub im równoważnych. Decyzji tych nie można zatem uznać za decyzje wydane przez „właściwą władzę" w rozumieniu obowiązujących przepisów.

80 Co się tyczy podkreślonej przez Radę okoliczności, że decyzja amerykańska „podlega zaskarżeniu zgodnie z prawem amerykańskim", skarżący twierdzi, że okoliczność ta nie powoduje przekształcenia jej w rozstrzygnięcie władzy sądowniczej. Dodaje, że jeżeli dotychczas nie zaskarżył tej decyzji, to właśnie dlatego, że z powodu zamrożenia jego funduszy na podstawie decyzji 2007/445 nie posiada wystarczających środków finansowych, by to uczynić, a nie dlatego, że się z nią zgadza.

81 Rada utrzymuje, że przesłanki prawne wyrażone w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 są w niniejszej sprawie spełnione.

82 Po pierwsze, podnosi, że z jednej strony wszystkie twierdzenia dotyczące okoliczności faktycznych zawarte w uzasadnieniu załączonym do pism przewodnich są prawidłowe, a z drugiej strony — prawidłowo zinterpretowała wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank. Jej zdaniem skarżący przedstawia te okoliczności w sposób błędny i zwodniczy.

83 W tej kwestii Rada powołuje się opis postępowań administracyjnych i sądowych dotyczących skarżącego w Niderlandach oraz streszczenie wyroku Raad van State z 1995 r. i orzeczenia rechtbank zawarte w pkt 49, 50 i 56–70 wyroku w sprawie Sison. W świetle tych okoliczności skarżący nie ma zdaniem Rady racji, uważając za nieudowodnione twierdzenia Rady, zgodnie z którymi: jest przywódcą KPF, w tym NPA; występował w obronie przemocy; dowodził lub usiłował dowodzić NPA, grupą odpowiedzialną za pewną liczbę ataków terrorystycznych na Filipinach; utrzymywał kontakty z organizacjami terrorystycznymi na całym świecie. Skarżący w sposób zwodniczy podnosi także, że został uznany za uchodźcę przez Raad van State i rechtbank. W rzeczywistości skarżący nigdy nie uzyskał statusu uchodźcy ani zezwolenia na pobyt w Niderlandach, co potwierdził rechtbank.

84 Co do twierdzenia skarżącego, jakoby nie mógł skutecznie bronić się przed rechtbank z powodu braku dostępu do niektórych elementów akt sprawy uznanych za poufne

(zob. pkt 78 powyżej), Rada odpowiada, że z jednej strony ten argument dotyczy postępowania przed właściwym sądem krajowym, a z drugiej strony, jak wynika z pkt 6 orzeczenia rechtbank (zob. także wyrok w sprawie Sison, pkt 62), skarżący wyraził wówczas zgodę na to, by prezes tego sądu badał i brał pod uwagę te fragmenty akt bez udostępniania ich skarżącemu.

85 Po drugie, Rada podnosi, że Raad van State i rechtbank uznały za udowodnione okoliczności wymienione w uzasadnieniu załączonym do pisma przewodniego i przypomniane w pkt 3 powyżej. Okoliczności te wchodzą jej zdaniem w zakres stosowania art. 1 ust. 3 ppkt (iii) lit. i) (groźba popełnienia aktów terrorystycznych) oraz j) (kierowanie grupą terrorystyczną) wspólnego stanowiska 2001/931. Rada uważa zatem, że art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 został prawidłowo zastosowany w przypadku skarżącego i że nie popełniła w tej kwestii oczywistego błędu w ocenie, a jedynie to mogłoby podlegać kontroli Sądu (wyrok w sprawie Sison, pkt 206).

86 Po trzecie, odnośnie do dotyczących skarżącego decyzji niderlandzkich i amerykańskich organów administracyjnych (zob. pkt 79 powyżej), Rada podnosi, że art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 nie zawiera wymogu, by decyzja właściwej władzy krajowej pochodziła koniecznie od władzy sądowniczej. Ponadto podkreśla, że te decyzje mogą podlegać kontroli sądów niderlandzkich i amerykańskich. W każdym razie Rada twierdzi, że zaskarżone decyzje nie zostały wydane w oparciu o decyzje w tym miejscu omawiane, lecz w oparciu o wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank.

Ocena Sądu

87 W pierwszej kolejności należy zbadać tę część zarzutu, w której skarżący podnosi, że twierdzenia dotyczące stanu faktycznego w uzasadnieniu załączonym do pism Rady

z dni 23 kwietnia i 29 czerwca 2007 r. oraz 21 stycznia 2008 r. są błędne i bezpodstawne. Ta część zarzutu jest co do zasady identyczna z częścią zarzutu pierwszego dotyczącą oczywiście błędnego uzasadnienia załączonego do pisma przewodniego (zob. pkt 55 powyżej).

88 Należy jednak stwierdzić, że kwestionowane twierdzenia — poza twierdzeniem, że skarżący i Armando Liwanag to ta sama osoba, pozbawionym zresztą w niniejszej sprawie jakiegokolwiek znaczenia — są należycie poparte dokumentami przedłożonymi Sądowi, a w szczególności ustaleniami faktycznymi dokonanymi suwerennie przez Raad van State i powtórzonymi przez rechtbank, którym przysługuje powaga rzeczy osądzonej. W tej kwestii wystarczy odesłanie do pkt 46–70 wyroku w sprawie Sison przytoczonych w pkt 106 poniżej.

89 W tych okolicznościach części zarzutu skarżącego dotyczących błędu — ewentualnie oczywistego — w ocenie okoliczności faktycznych nie można uwzględnić, gdyż są one niezasadne.

90 W drugiej kolejności i po uprzednim uporządkowaniu należy zbadać te części zarzutu skarżącego, w których podnosi on, że ani wyrok Raad van State z 1995 r., ani orzeczenie rechtbank, ani Sanctieregeling, ani decyzja amerykańska nie są decyzjami właściwych władz w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

91 W tej kwestii Sąd przypomina, że w swoich wyrokach w sprawie OMPI, w sprawie PMOI I oraz w wyroku z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie T-284/08 People's Mojahedin Organization of Iran przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3487, zwanym dalej „wyrokiem w sprawie PMOI II", sprecyzował: a) warunki wykonania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001; b) ciężar dowodu, który w tym przypadku spoczywa na Radzie; c) zakres kontroli sądowej w takim przypadku.

92 Jak Sąd wskazał w pkt 115 i 116 wyroku w sprawie OMPI, w pkt 130 wyroku w sprawie PMOI I oraz w pkt 50 wyroku w sprawie PMOI II, okoliczności faktyczne i prawne, które warunkują zastosowanie zamrożenia funduszy względem danej osoby, grupy lub podmiotu, zostały zdefiniowane w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001. Zgodnie z tym przepisem Rada, stanowiąc jednomyślnie, ustanawia, przegląda i zmienia wykaz osób, grup i podmiotów, do których stosuje się omawiane rozporządzenie, zgodnie z przepisami ustanowionymi w art. 1 ust. 4–6 wspólnego stanowiska 2001/931. Wykaz taki musi zostać ustanowiony zgodnie z przepisami art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 na podstawie precyzyjnych informacji i materiałów zawartych w aktach sprawy, które uzasadniają wydanie tej decyzji przez właściwe władze względem danych osób, grup i podmiotów bez względu na to, czy dotyczy to wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowanie popełnienia takiego aktu, uczestniczenie w nim lub ułatwienie dokonania takiego aktu, opartego na poważnych i wiarogodnych dowodach lub poszlakach, czy skazania za takie czyny. Przez „właściwą władzę" rozumie się władzę sądowniczą lub, gdy władze sądownicze nie mają właściwości w tej dziedzinie, równoważną właściwą władzę w tym zakresie. Ponadto nazwiska osób i nazwy podmiotów na liście są poddawane kontroli w regularnych odstępach czasu, co najmniej raz w ciągu każdych sześciu miesięcy, w celu zapewnienia, że istnieją podstawy do utrzymania ich na liście, zgodnie z przepisami art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931.

93 W pkt 117 wyroku w sprawie OMPI i w pkt 131 wyroku w sprawie PMOI I oraz w pkt 51 wyroku w sprawie PMOI II Sąd wywnioskował z tych przepisów, że procedura mogąca prowadzić do przyjęcia środka w postaci zamrożenia funduszy na podstawie właściwych uregulowań przebiega w dwóch etapach, krajowym i wspólnotowym. W pierwszej kolejności właściwa władza krajowa, co do zasady sądownicza, musi zawiadomić zainteresowanego o decyzji odpowiadającej definicji z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Jeżeli chodzi o decyzję w sprawie wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny, musi być ona oparta na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach. W drugiej kolejności Rada, stanowiąc jednomyślnie, musi postanowić o wpisaniu zainteresowanego na sporną listę na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w odpowiednich aktach, które wskazują, że taka decyzja została podjęta. Następnie Rada ma obowiązek upewniać się w regularnych odstępach czasu, czy utrzymanie nazwiska lub nazwy zainteresowanego w wykazie jest w dalszym ciągu uzasadnione. W tym względzie zbadanie, czy istnieje decyzja władzy krajowej odpowiadająca wspomnianej definicji, zdaje się stanowić istotny warunek wstępny dla wydania przez Radę początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy, podczas gdy zbadanie skutków tej decyzji na poziomie krajowym wydaje się niezbędne do wydania kolejnej decyzji o zamrożeniu funduszy.

94 W pkt 123 ww. w pkt 1 wyroku OMPI, w pkt 132 wyroku w sprawie PMOI I oraz w pkt 52 wyroku w sprawie PMOI II Sąd przypomniał ponadto, że zgodnie z art. 10 WE stosunki między państwami członkowskimi a instytucjami wspólnotowymi określa wzajemny obowiązek lojalnej współpracy (zob. wyrok z dnia 16 października 2003 r. w sprawie C-339/00 Irlandia przeciwko Komisji, Rec. s. I-11757, pkt 71, 72 i przytoczone tam orzecznictwo). Zasada ta jest stosowana powszechnie i odnosi się także do współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych [zwyczajowo nazywanej „sprawiedliwość i sprawy wewnętrzne" (WSiSW)], którą reguluje tytuł VI traktatu UE opierający się w całości na współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i instytucjami (wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 2005 r. w sprawie C-105/03 Pupino, Zb.Orz. s. I-5285, pkt 42).

95 W pkt 124 wyroku OMPI, w pkt 133 wyroku w sprawie PMOI I oraz w pkt 53 wyroku w sprawie PMOI II Sąd stwierdził, że w odniesieniu do stosowania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, czyli przepisów ustanawiających szczególną formę współpracy pomiędzy Radą i państwami członkowskimi w ramach wspólnej walki z terroryzmem, zasada ta oznacza dla Rady obowiązek zdania się w miarę możliwości na ocenę właściwego organu krajowego, przynajmniej organu wymiaru sprawiedliwości, dotyczącej istnienia „poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak", na których decyzja tego organu jest oparta.

96 Jak orzeczono w pkt 134 wyroku w sprawie PMOI I oraz w pkt 54 wyroku w sprawie PMOI II, z powyższego wynika, że o ile ciężar dowodu na to, że zamrożenie funduszy danej osoby, grupy lub podmiotu jest lub pozostaje w świetle właściwych przepisów prawnie uzasadnione, spoczywa na Radzie, o tyle w postępowaniu w sprawie zamrożenia funduszy na poziomie wspólnotowym przedmiot tego dowodu jest raczej ograniczony. W przypadku początkowej decyzji o zamrożeniu funduszy obejmuje w zasadzie istnienie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w aktach świadczących o tym, że właściwa władza wydała w odniesieniu do osoby zainteresowanej decyzję odpowiadającą definicji zawartej w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Następnie, w przypadku kolejnej decyzji o zamrożeniu wydanej po przeprowadzeniu kontroli, ciężar dowodu sprowadza się w zasadzie do sprawdzenia, czy zamrożenie środków jest w dalszym ciągu uzasadnione, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności mające znaczenie w niniejszej sprawie, a w szczególności skutki wspomnianej decyzji wydanej przez właściwe władze krajowe.

97 Co się tyczy kontroli Sądu, to stwierdził on w pkt 159 wyroku w sprawie OMPI, w pkt 137 wyroku w sprawie PMOI I oraz w pkt 55 wyroku w sprawie PMOI II że Rada dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do okoliczności podlegających uwzględnieniu w celu podjęcia środków w postaci sankcji ekonomicznych i finansowych na podstawie art. 60 WE, 301 WE i 308 WE, zgodnie ze wspólnym stanowiskiem wydanym w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa. To uznanie znajduje zastosowanie w szczególności do oceny względów związanych ze stosownością wydania decyzji.

98 Jednakże o ile Sąd przyznaje Radzie zakres uznania w tej dziedzinie, nie oznacza to wcale, że powinien się on powstrzymać od kontroli wykładni istotnych danych dokonanej przez tę instytucję (zob. wyroki: w sprawie PMOI I, pkt 138; w sprawie PMOI II, pkt 55). Sąd wspólnotowy powinien bowiem nie tylko zweryfikować materialną prawidłowość przytoczonych dowodów, ich wiarygodność i spójność, ale także skontrolować, czy te dowody stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny sytuacji i czy mogą one stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na ich podstawie. Jednakże w ramach tej kontroli Sąd nie może zastąpić własną oceną celowości oceny dokonanej przez Radę (zob. wyroki: w sprawie PMOI I, pkt 138; w sprawie PMOI II, pkt 55).

99 W niniejszej sprawie należy przede wszystkim ustalić — zgodnie z tym orzecznictwem — czy zaskarżone decyzje zostały wydane dokładnych informacji lub materiałów zawartych w aktach świadczących o tym, że w odniesieniu do skarżącego wydano decyzję odpowiadającą definicji zawartej w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

100 Uzasadnienia załączone do pism Rady z dni 23 kwietnia i 29 czerwca 2007 r. oraz 21 stycznia 2008 r. skierowanych do skarżącego dotyczą czterech decyzji, co do których a priori można przyjąć, że zostały wydane przez właściwe władze w rozumieniu art. 4 ust. wspólnego stanowiska 2001/931, tj.: wyroku Raad van State z 1995 r. orzeczenia rechtbank, Sanctieregeling oraz decyzji amerykańskiej.

101 Jednak w odpowiedzi na skargę (pkt 31) Rada stwierdziła, że — mimo iż w swoim przekonaniu słusznie uważa również Sanctieregeling oraz decyzję amerykańską za rozstrzygnięcia właściwych władz w rozumieniu tego przepisu, na których mogła oprzeć swoją decyzję — do celów niniejszego postępowania powołuje się wyłącznie na wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank jako stanowiące takie rozstrzygnięcia.

102 Podczas rozprawy Rada i Królestwo Niderlandów, odpowiadając na pytanie Sądu, wyraźnie potwierdziły to stanowisko, precyzując, że wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank są jedynymi rozstrzygnięciami wydanymi przez właściwe władze w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, na których opierają się zaskarżone decyzje. Rada dodała, że Sanctieregeling i decyzja amerykańska zostały przez nią uwzględnione przy dokonywaniu oceny wyłącznie jako okoliczności faktyczne potwierdzające dokonane w dwóch omawianych rozstrzygnięciach ustalenia dotyczące ciągłego zaangażowania skarżącego w KPF i NPA.

103 Wyjaśnienia te, zbieżne zresztą z wyjaśnieniami, jakich Rada i Królestwo Niderlandów udzieliły w sprawie T-47/03 (zob. wyrok w sprawie Sison, pkt 211, 222), są równoważne z przyznaniem faktów, z którego powinien skorzystać skarżący, gdyż nie są oczywiście sprzeczne z samym brzmieniem decyzji zaskarżonych w niniejszym postępowaniu.

104 Ponadto nie wykazano — ani nawet nie podnoszono — by zaskarżone decyzje zostały wydane na podstawie innego rozstrzygnięcia właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. W szczególności nie podnoszono, by wobec skarżącego zapadło teraz lub w przeszłości jakiekolwiek rozstrzygnięcie związane z dochodzeniem, postępowaniem lub skazaniem na Filipinach, które byłoby związane z domniemaną działalnością terrorystyczną KPF lub NPA.

105 W konsekwencji Sąd powinien ograniczyć kontrolę zgodności z prawem zaskarżonej decyzji — w świetle wymogów z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 przypomnianych powyżej — jedynie do zbadania wyroku Raad van State z 1995 r. i orzeczenia rechtbank.

106 W tym miejscu należy przypomnieć kontekst, w którym zapadł wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank, a także dokładną treść i zakres tego wyroku i tego orzeczenia, tak jak przedstawił je Sąd w pkt 46–70 wyroku w sprawie Sison:

„46 Z akt sprawy wynika, że skarżący, będący obywatelem filipińskim, zamieszkuje w Niderlandach od 1987 r. Po odebraniu mu we wrześniu 1988 r. paszportu przez rząd filipiński złożył wniosek o przyznanie mu statusu uchodźcy i wydanie zezwolenia na pobyt. Wniosek ten został oddalony decyzją sekretarza stanu ds. sprawiedliwości (zwanego dalej »sekretarzem stanu«) z dnia 13 lipca 1990 r. na podstawie art. 1F konwencji genewskiej […].

47 Wniosek skarżącego o ponowne rozpoznanie sprawy został w sposób dorozumiany oddalony przez sekretarza stanu, w związku z czym skarżący wniósł od tej dorozumianej decyzji odmownej odwołanie do Raad van State (rady państwa Niderlandy).

48 Wyrokiem z dnia 17 grudnia 1992 r. (zwanym dalej »wyrokiem Raad van State z 1992 r.«) Raad van State stwierdziła nieważność tej dorozumianej decyzji odmownej. Sąd ten uznał zasadniczo, że sekretarz stanu nie wskazał w sposób wymagany prawem, które akty przypisywane skarżącemu doprowadziły go do wysnucia wniosku, że sytuacja skarżącego wchodzi w zakres art. 1F konwencji genewskiej. W tych okolicznościach Raad van State podkreśliła, że dokumenty przekazane jej przez sekretarza stanu jako poufne nie wyjaśniały dostatecznie tej kwestii. Ponieważ tego braku jasności nie można było usunąć w drodze kontradyktoryjnego przesłuchania stron z uwagi na poufność przedmiotowych

dokumentów, Raad van State uznała, że zawarte w nich informacje, w zakresie w jakim brakowało im jasności, nie mogły być interpretowane na niekorzyść skarżącego.

49 Decyzją z dnia 26 marca 1993 r. sekretarz stanu ponownie oddalił wniosek skarżącego o ponowne zbadanie sprawy zakończonej decyzją z dnia 13 lipca 1990 r. Za uzasadnienie tej decyzji odmownej posłużył przede wszystkim art. 1F konwencji genewskiej, a subsydiarnie — art. 15 akapit Vreemdelingenwet (niderlandzkiej ustawy o cudzoziemcach), z uwzględnieniem nadrzędnych interesów państwa niderlandzkiego, to jest integralności i wiarygodności Niderlandów, w szczególności w zakresie ich zobowiązań wobec innych państw.

50 Wyrokiem z dnia 21 lutego 1995 r. (zwanym dalej »wyrokiem Raad van State z 1995 r.«), wydanym w związku z odwołaniem wniesionym przez skarżącego, Raad van State stwierdziła nieważność decyzji sekretarza stanu z dnia 26 marca 1993 r.

51 W wyroku tym Raad van State stwierdziła, że uzasadnienie decyzji sekretarz stanu oparł na następujących elementach:

— piśmie Binnenlandse Veiligheidsdienst (organu bezpieczeństwa wewnętrznego Niderlandów, zwanego dalej »BVD«) z dnia 3 marca 1993 r., z którego wynikało, że skarżący był tytularnym przewodniczącym i przywódcą Komunistycznej Partii Filipin (zwanej dalej »KPF«), a jednocześnie zbrojne ramię KPF — NPA — była zależna od komitetu centralnego KPF, a zatem również od skarżącego;

— stwierdzeniach BVD, zgodnie z którymi skarżący faktycznie kierował NPA, zaś NPA — a zatem i skarżący — była odpowiedzialna za znaczną liczbę ataków terrorystycznych na Filipinach.

52 Raad van State wskazała następujące przykłady aktów terrorystycznych, wymienionych przez sekretarza stanu w decyzji z dnia 26 marca 1993 r.:

— zabicie 40 mieszkańców (w większości bezbronnych kobiet i dzieci) we wsi Digos na wyspie Mindanao (Filipiny) w dniu 25 czerwca 1989 r.;

— rozstrzelanie 14 osób, w tym sześciorga dzieci, we wsi Dipalog (Filipiny) w sierpniu 1989 r.;

— egzekucja czterech mieszkańców wsi Del Monte (Filipiny) w dniu 16 października 1991 r.

53 Raad van State wskazała ponadto, że sekretarz stanu powołał się na czystki przeprowadzone w szeregach KPF i NPA w 1985 r., w trakcie których 800 członków tych organizacji zostało zabitych bez procesu w jakiejkolwiek postaci.

54 Wreszcie Raad van State wskazała, iż zdaniem sekretarza stanu BVD stwierdziła także, że KPF i NPA utrzymywały kontakty z organizacjami terrorystycznymi na całym świecie oraz że zaobserwowano również osobiste kontakty skarżącego z przedstawicielami tych organizacji.

55 W ramach procedury szczególnej Raad van State zapoznała się wówczas z niektórymi poufnymi materiałami z akt sekretarza stanu, jak również z »materiałami operacyjnymi«, na których oparte było pismo BVD do sekretarza stanu z dnia 3 marca 1993 r. (zob. pkt 51 powyżej).

56 W oparciu o ww. dokumenty Raad van State orzekła następnie, co następuje:

»Na podstawie wymienionych materiałów [Raad van State] uznaje za wystarczająco prawdopodobne, że w okresie objętym decyzją [z dnia 26 marca 1993 r.] [skarżący] był przewodniczącym i przywódcą KPF. Ponadto dokumenty uzasadniają wniosek, że NPA jest zależna od komitetu centralnego KPF oraz wniosek, że w okresie objętym decyzją [z dnia 26 marca 1993 r.] [skarżący] przynajmniej usiłował faktycznie kierować NPA z Niderlandów. Na podstawie źródeł jawnych takich jakich jak raporty Amnesty International [Raad van State] uznaje za wystarczająco prawdopodobne, że NPA jest odpowiedzialna za znaczną liczbę aktów terrorystycznych na Filipinach. Dokumenty dostarczają też faktycznego uzasadnienia poglądu, że [skarżący] przynajmniej usiłował kierować wyżej przedstawionymi działaniami prowadzonymi na rachunek NPA na Filipinach. Z udostępnionych dokumentów wynika także, że istnieje podstawa faktyczna uzasadniająca tezę [sekretarza stanu], że KPP [i] NPA utrzymują kontakty z organizacjami terrorystycznymi na całym świecie oraz że miały miejsce osobiste kontakty [skarżącego] z przedstawicielami takich organizacji. Dokumenty te nie stanowią jednak wystarczającej podstawy faktycznej dla uzasadnienia wniosku, że [skarżący] kierował omawianymi operacjami i jest za nie odpowiedzialny w takim stopniu, by można było uznać, że istnieją poważne podstawy do założenia, że [skarżący] rzeczywiście popełnił poważne zbrodnie wskazane [w art. 1F konwencji genewskiej]. W te kwestii [Raad van State] wzięła wyraźnie pod uwagę, że — jak [Raad van State] uznała już w wyroku z dnia 17 grudnia 1992 r. — art. 1F konwencji [genewskiej] powinien być interpretowany w sposób ścisły.

[Raad van State] uważa zatem, że [sekretarz stanu] nie mógł na podstawie ww. dokumentów przyjąć że [skarżącemu] należało odmówić ochrony przewidzianej w konwencji [genewskiej]«.

57 Raad van State orzekła ponadto, że skarżący miał ważne powody, by obawiać się prześladowania w razie odesłania go na Filipiny i że powinien w związku z tym być uważany za uchodźcę w rozumieniu art. 1A pkt 2 konwencji genewskiej.

58 Następnie Raad van State zbadał kwestię zasadności uzasadnienia przytoczonego subsydiarnie przez sekretarza stanu w celu odmowy przyjęcia skarżącego w Niderlandach na podstawie art. 15 akapit drugi Vreemdelingenwet, z przyczyn dotyczących interesu publicznego.

59 W tej kwestii Raad van State orzekła między innymi, co następuje:

»[Raad van State] uznaje wprawdzie wagą interesu, na który powołuje się [sekretarz stanu], mając na względzie w szczególności poszlaki wskazujące na osobiste kontakty [skarżącego] z przedstawicielami organizacji terrorystycznych, nie może to jednak uzasadniać powoływania się na art. 15 akapit drugi Vreemdelingenwet, jeżeli nie ma gwarancji, że [skarżący] zostanie wpuszczony do innego państwa niż Filipiny. Stoi temu na przeszkodzie fakt, że taką odmowę przyjęcia [skarżącego] należy uważać za sprzeczną z art. 3 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności«.

60 Po tym wyroku decyzją z dnia 4 czerwca 1996 r. sekretarz stanu oddalił po raz kolejny wniosek skarżącego o ponowne rozpoznanie sprawy zakończonej decyzją z dnia 13 lipca 1990 r. Nakazując skarżącemu opuszczenie Niderlandów, sekretarz stanu zdecydował jednak, że nie zostanie on wydalony na Filipiny, dopóki będzie

miał uzasadnione podstawy, by obawiać się prześladowania w rozumieniu art. 3 europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC).

61 Orzeczeniem z dnia 11 września 1997 r. […rechtbank] oddalił jako niezasadną skargę wniesioną przez skarżącego na decyzję sekretarza stanu z dnia 4 czerwca 1996 r.

62 W trakcie postępowania przed rechtbank całość dokumentów dotyczących postępowania prowadzonego przez BVD w sprawie działalności skarżącego w Niderlandach, a w szczególności pismo tego organu do sekretarza stanu z dnia 3 marca 1993 r. (pkt 51 powyżej), jak również informacje operacyjne, na których się opierało, zostały w sposób poufny przekazane rechtbank. Prezes rechtbank zapoznał się z nimi w ramach specjalnej procedury. Na podstawie sprawozdania sporządzonego przez prezesa rechtbank zdecydował, że uzasadnione jest przekazanie tych dokumentów skarżącemu w ograniczonym zakresie. Rechtbank uwzględnił jednak treść tych dokumentów przy rozstrzyganiu sporu, jako że skarżący wyraził na to przewidzianą przepisami zgodę.

63 Rechtbank przystąpił następnie do oceny, czy można było zgodnie z prawem utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję, w zakresie w jakim odmówiono w niej przyjęcia skarżącego jako uchodźcy oraz udzielenia mu zezwolenia na pobyt.

64 Co się tyczy okoliczności faktycznych mających posłużyć jako podstawa orzeczenia, rechtbank odesłał do wyroku Raad van State z 1995 r.

65 Na podstawie tego wyroku rechtbank uznał za zgodnie z prawem wykazane, że przeciwko skarżącemu nie można powołać się na art. 1F konwencji genewskiej, że ma on uzasadnione obawy, iż będzie prześladowany w rozumieniu art. 1A tej

konwencji oraz art. 15 Vreemdelingenwet oraz że art. 3 EKPC stoi na przeszkodzie wydaleniu skarżącego, bezpośrednio lub pośrednio, do jego państwa pochodzenia.

66 Rechtbank zbadał następnie kwestię, czy wyrok Raad van State z 1995 r. dawał sekretarzowi stanu możliwość odmowy przyjęcia skarżącego jako uchodźcy na podstawie art. 15 akapit drugi Vreemdelingenwet, zgodnie z którym »jeżeli odmowa przyjęcia zobowiązuje cudzoziemca do bezzwłocznego udania się do państwa, o którym mowa w akapicie pierwszym, odmowa ta może nastąpić wyłącznie z poważnych względów interesu ogólnego«, w sytuacji gdy sekretarz stanu nie zdołał zapewnić przyjęcia skarżącego przez państwo inne niż Filipiny.

67 W tym zakresie rechtbank zacytował in extenso punkt wyroku Raad van State z 1995 r. przytoczony w pkt 59 powyżej.

68 Rechtbank wypowiedział się następnie w kwestii ustalenia, czy w przedmiotowej sprawie sekretarz stanu słusznie skorzystał z uprawnienia do dokonano odstępstwa od zasady, zgodnie z którą cudzoziemiec jest zazwyczaj przyjmowany w Niderlandach jako uchodźca, jeżeli powołuje się na uzasadnioną obawę przed prześladowaniem w rozumieniu art. 1A konwencji genewskiej i nie ma innego państwa, które przyjmie go jako osobę wnoszącą o azyl, które to okoliczności zdaniem rechtbank występują w rozpatrywanej sprawie. W tej kwestii rechtbank stwierdził, co następuje:

»[R]echtbank uważa, że nie sposób twierdzić, że [sekretarz stanu] nie skorzystał z tego uprawnienia względem [skarżącego] w sposób rozsądny, mając na względzie „podstawowy interes państwa niderlandzkiego, to jest integralność i wiarygodność Niderlandów, w szczególności w zakresie ich zobowiązań wobec innych państw", uznany także przez [Raad van State]. Okoliczności faktyczne, na których [Raad van

State] oparł tę ocenę, mają również dla [r]echtbank decydujące znaczenie. Nie stwierdzono, by [sekretarz stanu] w czasie wydawania [spornej] decyzji powinien był przypisać tym faktom inne znaczenie. Uwagi [skarżącego] dotyczące zmiany sytuacji politycznej na Filipinach oraz jego roli w negocjacjach między władzami filipińskimi a [KPF] nie mają wpływu na tę ocenę, zważywszy, że — jak wynika z wyroku [Raad van State] — poważne względy znajdują oparcie w innych okolicznościach faktycznych«.

69 Rechtbank oddalił zatem skargę J. Sisona na decyzję o odmowie przyjęcia go jako uchodźcy w Niderlandach jako niezasadną.

70 Równolegle rechtbank oddalił jako niezasadną skargę J. Sisona na odmowę wydania mu zezwolenia na pobyt. Zajmując się bardziej szczegółowo kwestią, czy sekretarz stanu wydał decyzję po rozsądnym wyważeniu interesów, rechtbank odesłał do swego wniosku zacytowanego w pkt 68 powyzej i dodał, że sekretarz stanu słusznie przypisał mniejsze znaczenie interesom, na które w tej kwestii powoływał się skarżący".

107 Mając na względzie ich treść, zakres i kontekst, Sąd uważa, że ani wyrok Raad van State z 1995 r., ani orzeczenie rechtbank nie stanowią decyzji wydanych przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.

108 Po pierwsze, wyrok ten i orzeczenie bezspornie nie obejmują „skazania" skarżącego w rozumieniu tych przepisów.

109 Po drugie, wyrok ten i orzeczenie nie stanowią też „wszczęcia dochodzenia lub postępowania w sprawie o akt terrorystyczny" w rozumieniu tych samych przepisów.

110 W tej kwestii należy przypomnieć, że celem określenia zakresu danego przepisu prawa wspólnotowego należy mieć na uwadze jednocześnie jego treść, kontekst oraz jego cele (zob. wyrok Trybunału z dnia 8 grudnia 2005 r. w sprawie C-280/04 Jyske Finans, Zb.Orz. s. I-10683, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

111 Sąd uważa, że — mając na względzie zarówno treść, kontekst oraz cele rozpatrywanych przepisów (zob. w szczególności motyw 1 wspólnego stanowiska 2001/931), jak i nadrzędną rolę władz krajowych w procesie zamrażania funduszy przewidzianą w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (zob. wyrok w sprawie Sison, pkt 164 i nast.) — aby Rada mogła skutecznie powołać się na decyzję o „wszczęciu dochodzenia lub postępowania", decyzja ta powinna wpisywać się w procedurę krajową mającą na celu bezpośrednio i przede wszystkim nałożenie na osobę, której dotyczy, środka o charakterze prewencyjnym lub represyjnym w ramach walki z terroryzmem i w związku z zaangażowaniem weń tej osoby. Wymogu tego nie spełnia orzeczenie władzy sądowniczej, które jedynie pomocniczo i incydentalnie odnosi się do ewentualnego zaangażowania zainteresowanego w taką działalność, na gruncie sprawy dotyczącej przykładowo praw i obowiązków o charakterze cywilnym.

112 Ta ścisła wykładnia pojęcia „wszczęcie dochodzenia lub postępowania" znajduje potwierdzenie w szczególności w różnych wersjach językowych art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

113 Tymczasem skarżący słusznie podkreśla, że przedmiotem postępowań przed Raad van State i rechtbank w żaden sposób nie było ukaranie jego ewentualnego udziału w aktach terrorystycznych, lecz dotyczyły one wyłącznie kontroli zgodności z prawem decyzji sekretarza stanu ds. sprawiedliwości odmawiającej mu przyznania statusu uchodźcy

oraz udzielenia zezwolenia na pobyt w Niderlandach, przede wszystkim na podstawie art. 1F konwencji genewskiej i pomocniczo na podstawie art. 15 akapit drugi Vreemdelingenwet.

114 O ile prawdą jest, że Raad van State i rechtbank przy okazji tych postępowań zapoznały się z aktami organu bezpieczeństwa wewnętrznego Niderlandów (zwanego dalej „BDV") dotyczącymi domniemanego zaangażowania skarżącego w pewne działania terrorystyczne na Filipinach, to jednak nie zdecydowały się one na wszczęcie dochodzenia w tej sprawie, a tym bardziej na rozpoczęcie ścigania skarżącego.

115 Z powyższego wynika, że wyroku Raad van State z 1995 r. i orzeczenia rechtbank nie można było uznać za spełniające wymogi z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, a zatem nie mogły one same w sobie uzasadniać wydania decyzji o zamrożeniu funduszy skarżącego w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia 2580/2001.

116 W każdym razie należy podkreślić, że kiedy Rada zamierza w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia 2580/2001 wydać lub po kontroli pozostawić w mocy decyzję o zamrożeniu funduszy na podstawie krajowej decyzji o „wszczęciu dochodzenia lub postępowania" w sprawie o akt terrorystyczny, nie może ona pomijać dalszego biegu tych dochodzeń lub postępowań (zob. podobnie wyroki: w sprawie PMOI I; w sprawie PMOI II). I tak możliwe jest zakończenie dochodzenia przez policję lub organ bezpieczeństwa bez kierowania sprawy do sądu z uwagi na brak możliwości uzyskania dostatecznych dowodów bądź umorzenie postępowania przez sędziego śledczego z tych samych powodów. Podobnie decyzja o wszczęciu postępowania przeciwko osobie może zakończyć się umorzeniem lub uniewinnieniem w sądzie karnym. Niedopuszczalne byłoby, gdyby Rada nie brała pod uwagę tych okoliczności, tworzących ogół istotnych informacji, które powinny być uwzględniane przy ocenie sytuacji (zob. pkt 98 powyżej). Odmienne stanowisko oznaczałoby przyznanie Radzie i państwom członkowskim nadmiernych uprawnień do nieograniczonego zmrażania funduszy danej osoby poza jakąkolwiek kontrolą sądową i niezależnie od wyniku ewentualnych postępowań sądowych.

117 W niniejszej sprawie należałoby więc uwzględnić ocenę Raad van State i rechtbank dotyczącą poważnego i wiarygodnego charakteru dowodów i poszlak zgromadzonych przez BVD w trakcie prowadzonego przezeń postępowania. Tymczasem nie jest oczywiste, że ocena ta potwierdza tezę, jakiej bronią obecnie Rada i Niderlandy. Z pewnością sądy te uznały za „wystarczająco prawdopodobne" lub „dostarczając[e] podstaw faktycznych […] dla tezy sekretarza stanu" pewną liczbę informacji zawartych w aktach BVD, w szczególności w związku z twierdzeniami, zgodnie z którymi skarżący przynajmniej usiłował dawać wytyczne dotyczące działań [terrorystycznych] prowadzonych na rachunek NPA na Filipinach oraz twierdzeniami dotyczącymi „osobistych kontaktów", jakie miał utrzymywać z organizacjami terrorystycznymi na całym świecie. W rezultacie sądy te uznały jednak, że dokumenty te „nie stanow[iły] […] wystarczającej podstawy faktycznej dla uzasadnienia wniosku, że [skarżący] kierował omawianymi operacjami i [był] za nie odpowiedzialny w takim stopniu, by można było uznać, że istni[ały] poważne podstawy do założenia, że [skarżący] rzeczywiście popełnił poważne zbrodnie" w rozumieniu w art. 1F konwencji genewskiej. Ponadto o ile rechtbank dopuścił pomocniczą tezę sekretarza stanu, zgodnie z którą mógł on odmówić przyjęcia skarżącego jako uchodźcy na terytorium Niderlandów i wydania mu zezwolenia na pobyt ze względów dotyczących interesu ogólnego na podstawie art. 15 akapit drugi Vreemdelingenwet, to jednak skarżący słusznie podnosi, że pojęcie „interesu ogólnego" w rozumieniu tego przepisu, a w szczególności „integralność i wiarygodność Niderlandów jako suwerennego państwa, w szczególności w zakresie ich zobowiązań wobec innych państw", wcale nie odpowiada kryterium „terroryzmu" przyjętemu przez Radę we wspólnym 2001/931 i w rozporządzeniu nr 2580/2001.

118 Co więcej, z akt przedłożonych Sądowi wynika, że na podstawie informacji zgromadzonych przez BVD prokuratura niderlandzka uznała, że nie było podstaw do wszczęcia dochodzenia dotyczącego skarżącego w Niderlandach.

119 W tym kontekście skarżący powołuje się na oficjalne oświadczenie niderlandzkiego ministra spraw zagranicznych J. De Hoopa Scheffera, w odpowiedzi na interpelację parlamentarną z dnia 16 sierpnia 2002 r. o następującej treści: „Czy Niderlandy porowadziły niezależne postępowanie w sprawie oskarżeń o terroryzm [dotyczących KPF, NPA i J. Sisona]? W przypadku odpowiedzi twierdzącej — od kiedy i w jaki

sposób?". W odpowiedzi na tę interpelację J. De Hoop Scheffer poinformował w dniu 8 października 2002 r. Tweede kamer der Staten-Generaal (parlament niderlandzki), że:

„Niderlandy prowadziły postępowanie w sprawie działalności KPF [i] NPA oraz J. Sisona w Niderlandach. Wynika to w szczególności ze sprawozdania rocznego [BVD, następnie przekształconej w Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst lub AIVD (ogólny organ informacji i bezpieczeństwa)] […]. W szczególności na podstawie poszlak AIVD, zgodnie z którymi KPF [i] NPA [są] kierowan[e] z Niderlandów, na rachunek prokuratury badano, czy istnieją wystarczające podstawy do wszczęcia postępowania karnego. Okazało się, że takich podstaw nie było".

120 W ten sposób oficjalnie zostało potwierdzone, że w dniu 8 października, tj. mniej niż trzy miesiące przed pierwszym ujęciem nazwiska skarżącego w spornym wykazie, co miało miejsce w dniu 28 października 2002 r., prokuratura niderlandzka — co do której Królestwo Niderlandów złożyło na rozprawie oświadczenie, że jest ona niezależnym organem sądowniczym — uznała, że akta BVD i AIVD nie zawierały dowodów lub poszlak o wystarczająco poważnym i wiarygodnym charakterze, by umożliwić wszczęcie wobec skarżącego dochodzenia lub postępowania karnego w Niderlandach za akt terrorystyczny w związku z jego zaangażowaniem w działalność KPF lub NPA.

121 W tych okolicznościach w każdym wypadku Sąd uważa, że wyroku Raad van State z 1995 r. i orzeczenia rechtbank nie można było w czasie wydania zaskarżonych decyzji uznać za spełniające jeszcze wymogi z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931. Nie mogły zatem w tym czasie uzasadniać wydania spornych decyzji w trybie art. 2 ust. 3 rozporządzenia 2580/2001.

122 Mając na względzie całość powyższych rozważań, należy oddalić części zarzutu skarżącego dotyczące błędu — ewentualnie oczywistego — w ocenie okoliczności faktycznych, jednocześnie uwzględniając, w odniesieniu do wyroku Raad van State z 1995 r. i orzeczenia rechtbank, główną część jego zarzutu, zgodnie z którą przesłanki

prawne określone w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 nie zostały spełnione.

123 Mając na względzie wywody zawarte w pkt 100–105 powyżej, uznanie tej części zarzutu za zasadną może spowodować jedynie stwierdzenie nieważności decyzji 2007/445 i 2007/868 w części dotyczącej skarżącego, bez potrzeby badania pozostałych podniesionych przez niego zarzutów.

W przedmiocie żądań stwierdzenia nieważności decyzji 2008/343, 2008/583 i 2009/62 oraz rozporządzenia nr 501/2009

Argumenty stron

124 Opierając się, mutatis mutandis, na zarzutach i argumentach już podniesionych na poparcie żądań stwierdzenia nieważności decyzji 2007/445 i 2007/868, skarżący przedstawia także nową argumentację na poparcie żądań stwierdzenia nieważności decyzji 2008/343, 2008/583 i 2009/62 oraz rozporządzenia nr 501/2009. Argumentacja ta dotyczy konkretniej nowych okoliczności, na które powołała się Rada w uzasadnieniu dołączonym do pisma z dnia 25 lutego 2008 r. (zob. pkt 14 powyżej).

125 W tej kwestii skarżący twierdzi przede wszystkim, że Rada dokonała oczywiście błędnej wykładni wyroku rechtbank z dnia 13 września 2007 r. i wyroku sądu apelacyjnego w Hadze z dnia 3 października 2007 r. i zwodniczo je przedstawiła, sugerując, że są związane z postępowaniem karnym wszczętym przeciwko niemu w Niderlandach w dniu 28 sierpnia 2007 r. o podżeganie do popełnienia określonych zbrodni na Filipinach.

126 Po pierwsze bowiem, w tych dwóch orzeczeniach, przedłożonych jako załączniki 4 i 5 do pisma złożonego w sekretariacie Sądu w dniu 8 lipca 2008 r., sądy te uznały zdaniem skarżącego, że nie istnieje jakakolwiek konkretna poszlaka wskazująca na bezpośrednie kryminalne zaangażowanie skarżącego w rozpatrywane czyny, mogąca uzasadnić jego tymczasowe aresztowanie. Ponadto skarżący wskazuje, że orzeczenie rechtbank zostało uchylone i zastąpione wyrokiem sądu apelacyjnego, a zatem jest pozbawione jakiegokolwiek znaczenia.

127 Po drugie, jak skarżący miał wskazać Radzie przed wydaniem decyzji 2008/343, oskarżenia te zostały merytorycznie oddalone — wobec uznania, że były uzasadnione „względami politycznymi" — wyrokiem sądu najwyższego Filipin z dnia 2 lipca 2007 r. (załącznik 9 do skargi). Niedopuszczalne byłoby więc, by te same czyny stały się przedmiotem postępowania karnego w Niderlandach.

128 Po trzecie, Rada nie wzięła jego zdaniem pod uwagę postanowienia rechter-commissaris (sędziego śledczego) z dnia 21 listopada 2007 r. o umorzeniu wstępnego dochodzenia wobec braku poważnych dowodów. (załącznik 6 do pisma złożonego w sekretariacie Sądu w dniu 8 lipca 2008 r.).

129 Następnie skarżący utrzymuje, że wymienione orzeczenia trzech niderlandzkich instancji sądowych w dotyczącym go postępowaniu karnym, podobnie jak orzeczenie sądu najwyższego Filipin, nie wskazują na istnienie jakiegokolwiek dowodu lub poważnej i wiarygodnej poszlaki odnośnie do jego udziału w jakiejkolwiek działalności terrorystycznej, wręcz przeciwnie. Ponadto czyny inkryminowane w ramach postępowania karnego w Niderlandach nie były aktami terrorystycznymi w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931.

130 Rada odpowiada, że w wyroku z dnia 13 września 2007 r. rechtbank stwierdził, że liczne elementy wskazywały na związki skarżącego z komitetem centralnym Komunistycznej Partii Filipin i jej zbrojnym ramieniem, NPA. Sąd ten orzekł również, że istniały elementy wskazujące na to, że skarżący nadal odgrywał znaczącą rolę w nielegalnych

działaniach komitetu centralnego Komunistycznej Partii Filipin i NPA. W postępowaniu odwoławczym sąd apelacyjny w Hadze orzekł — jak wskazuje Rada — wyrokiem z dnia 3 października 2007 r., że akta zawierały liczne elementy wskazujące na to, że w ciągu wielu lat spędzonych na wygnaniu skarżący przez cały czas odgrywał znaczącą rolę w Komunistycznej Partii Filipin.

131 Rada uważa, że te dwa orzeczenia w sposób bezpośredni potwierdzają jej stanowisko, zgodnie z którym skarżący był zaangażowany w działalność terrorystyczną, a decyzje jego dotyczące zostały wydane przez właściwe władze w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931.

132 Co się tyczy stwierdzenia sądu apelacyjnego w Hadze, iż nie zostało udowodnione istnienie żadnego bezpośredniego związku między rolą skarżącego w Komunistycznej Partii Filipin a zarzucanymi mu zbrodniczymi atakami, Rada uważa, iż stwierdzenie to nie ma znaczenia dla sprawy, jako że nie zamierza powoływać się na kwestię winy skarżącego w odniesieniu do tych zbrodni, lecz na pierwszoplanową rolę, jaką odgrywał w Komunistycznej Partii Filipin, mimo przebywania na wygnaniu w Niderlandach. Taki sam jest pogląd Rady na kwestię umorzenia wstępnego postępowania karnego.

Ocena Sądu

133 Należy zauważyć, że wyrok rechtbank z dnia 13 września 2007 r. i wyrok sądu apelacyjnego w Hadze z dnia 3 października 2007 r. są orzeczeniami wydanymi

w ramach wszczętego przeciwko skarżącemu w Niderlandach w dniu 28 sierpnia 2007 r. wstępnego postępowania karnego o udział w popełnieniu lub usiłowaniu popełnienia określonych zbrodni na Filipinach bądź podżeganie do nich w latach 2003 i 2004 w następstwie czystek w ramach KPF.

134 Mimo to nie zostało wykazane ani nawet podniesione, że te zbrodnie lub ich usiłowania — nawet przy założeniu, że mogą być zarzucone skarżącemu — można zakwalifikować jako akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931.

135 Należy więc stwierdzić, że podobnie jak wyrok Raad van State z 1995 r. i orzeczenie rechtbank, wyrok rechtbank z dnia 13 września 2007 r. i wyrok sądu apelacyjnego w Hadze z dnia 3 października 2007 r. nie spełniają wymogów z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

136 Niezależnie od dalszego biegu omawianego wstępnego postępowania karnego, a w szczególności postanowienia rechter-commissaris z dnia 21 listopada 2007 r. o jego umorzeniu wobec braku poważnych dowodów, omawiane wyroki nie mogły w żadnym razie prawnie uzasadniać wydania zaskarżonych decyzji i rozporządzenia na podstawie art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001.

137 Ponadto, jak Rada wskazała w swoich pismach i co potwierdziła wyraźnie na rozprawie, na wyrok rechtbank z dnia 13 września 2007 r. i wyrok sądu apelacyjnego w Hadze z dnia 3 października 2007 r. powołała się ona w uzasadnieniach dołączonych do swych pism z dnia 25 lutego, 29 kwietnia, 15 lipca 2008 r. i 27 stycznia 2009 r. nie jako na decyzje właściwych władz w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, lecz jako na okoliczności faktyczne mające potwierdzić stwierdzenia dokonane przez Raad van State w wyroku z 1995 r. i przez rechtbank w jego orzeczeniu, dotyczące

dalszego zaangażowania skarżącego w KPF i NPA. Taki sam wniosek nasuwa się w odniesieniu do uzasadnienia załączonego do pisma Rady z dnia 16 czerwca 2009 r.

138 Ze względu na powyższe wywody w ramach badania drugiego zarzutu nieważności decyzji 2007/445 i 2007/868, ustalenia te mogą spowodować jedynie stwierdzenie nieważności decyzji 2008/343, 2008/583 i 2009/62 oraz rozporządzenia nr 501/2009 w części dotyczącej skarżącego, bez potrzeby badania pozostałych podniesionych przez niego zarzutów.

W przedmiocie kosztów

139 Zgodnie z art. 87 ust. 1 regulaminu Sąd rozstrzyga o kosztach w wyroku lub postanowieniu kończącym postępowanie.

140 W rozpatrywanej sprawie niniejszy wyrok nie kończy postępowania, ponieważ do czasu jego wydania zostało zawieszone postępowanie w części dotyczącej skargi o odszkodowanie wniesionej na podstawie art. 235 WE i 288 WE (zob. pkt 27 powyżej).

141 W tych okolicznościach rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów

SĄD (siódma izba)

orzeka, co następuje:

1) **Decyzja Rady 2007/445/WE z dnia 28 czerwca 2007 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzje 2006/379/WE oraz 2006/1008/WE, decyzja Rady 2007/868/WE z dnia 20 grudnia 2007 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylająca decyzję 2007/445/WE, decyzja Rady 2008/343/WE z dnia 29 kwietnia 2008 r. zmieniająca decyzję 2007/868/WE, decyzja Rady 2008/583/WE z dnia 15 lipca 2008 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylająca decyzję 2007/868/WE, decyzja Rady 2009/62/WE z dnia 26 stycznia 2009 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylająca decyzję 2008/583/WE oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 501/2009 z dnia 15 czerwca 2009 r. wykonujące art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 i uchylające decyzję 2009/62/WE są nieważne w części dotyczącej José Marii Sisona.**

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 30 września 2009 r.

Podpisy